

I det samme kom Sporvognen tilsyne i Gadekrumningen. Men Jytte tog Veninden under Armen og førte hende tilside.

„Du maa sige mig, hvad der er i Vejen. Eller er du maaske endnu vred paa mig?“

„Nej, det er jeg ikke. Og det har jeg heller ingen Grund til. Men det er altfor omstændeligt at forklare.“

„Veed du hvad, nu gaar vi op til mig! Jeg bor her lige om Hjørnet. Du maa da ogsaa se, hvordan jeg har det, ikke sandt?“

„Det maa jeg have tilgode til en anden Gang, Jytte. De venter mig derhjemme. Jeg har styrtet hele Byen rundt efter en Vaskerkone.“

„Men det er bare lige om Hjørnet, hører du! Dersom det er min Mand, du er bange for, saa kan du være ganske rolig. Ham træffer du ikke. Han er i sit Atelier, og det har han inde i Byen. Du skal faa en skoldende hed Kop Te. Det kan man nok trænge til i det Hundevæjr.“

Meta lod sig overtale. Hun var ulykkelig og følte Trang til at betro sig til nogen. Lidt efter stod de i Jyttes smukke Dagligstue, omgivet af den Overflod af Blomster, som hendes Mand stadig ødslede paa hende. Foran den grønne Fajanceovn stod et Par store Lænestole. Efter at Jytte havde tvunget Veninden til at lægge Overtøjet, tog de Plads her i Varmeskæret fra det aabne Ildsted.

Allerede paa Vejen derhen havde Meta lettet sit Hjerte og fortalt om den Forfølgelse, der havde tvunget hendes Mand bort fra Jerve.